

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 września 2022 r.

sprawy **M. N.**

skazanego za czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 244 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 1 marca 2022 roku, sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 27 października 2021 roku, sygn. akt IX K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M. N. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B., Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt IX K [...], oskarżonego M. N. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzono mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz czynu z art. 244 k.k., za co orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczył okres tymczasowego aresztowania na poczet kary, orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 5 lat i przepadek dowodów rzeczowych.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 marca 2022 roku, w sprawie o sygn. akt VII Ka [...], utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył ww. orzeczenie w całości na jego korzyść i zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego materialnego a mianowicie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie przez Sąd odwoławczy, że wymierzenie wobec skazanego kary za posiadanie nieznacznej ilości narkotyków jest uzasadnione z uwagi na okoliczności posiadania tego środka, podczas popełnienia innego przestępstwa.”

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w B. i umorzenie postępowania karnego wobec skazanego, ewentualnie o: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Ponadto, wniósł o przyznanie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej według norm przepisanych.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w B. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że zarzut kasacyjny – naruszenia przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.o.p.n.) – stanowi powtórzenie zarzutu apelacji, przy czym obrońca podnosił kwestię umorzenia postępowania za czyn z art. 62 ust. 1 i 3 u.o.p.n. już przed Sądem I instancji. Tymczasem jak wynika ze stanowiska prezentowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w piśmiennictwie prawa karnego procesowego, powtórzenie w skardze kasacyjnej zarzutów zawartych w zwykłym środku odwoławczym, może być skuteczne jedynie wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna zarzutów w ogóle, bądź rozpozna je nienależycie i nie odniesie się do poszczególnych argumentów w uzasadnieniu orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2004 r., sygn. akt V KK 124/04). Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy w B. odniósł się do tego zarzutu w sposób zwięzły, ale w pełni wystarczający, wskazując wyraźnie, że w jego ocenie okoliczności posiadania środka odurzającego, podczas popełnienia innego przestępstwa, sprzeciwiają się umorzeniu postępowania. Okoliczność, że oba przestępstwa, zgodnie z tym co wskazano w kasacji, nie pozostawały ze sobą w bezpośrednim związku, nie pozbawia tej oceny logiki i transparentności.

Ponadto, zarzut obrazy prawa materialnego należy ocenić we wskazanym przypadku jako chybiony, skoro norma art. 62a u.o.p.n. nie ma charakteru stanowczego. Jak wskazuje się w doktrynie, wskazany przepis stanowi samoistną podstawę mechanizmu redukcji karan, ale o fakultatywnym charakterze. Co istotne, wobec ujęcia przesłanek zawartych w komentowanym przepisie, w założeniu miał on przede wszystkim pozwolić organom ścigania na niepodjęcie w ogóle postępowania lub jego umorzenie jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego. Natomiast zagadnienia niecelowości ukarania związane są z przesłankami zawartymi w art. 53 i 54 k.k. i są zarezerwowane systemowo (i konstytucyjnie) dla niezawisłego sądu. Tylko Sąd jest uprawniony do wymierzenia kary czy także do zadecydowania o braku konieczności jej wymierzenia lub jej wymiaru w oparciu o przesłanki związane nie tylko z samym czynem i obiektywnymi kryteriami jego tyczącymi, ale i cechami sprawcy.

Obrońca, zarzucając naruszenie wskazanego przepisu „poprzez przyjęcie przez Sąd odwoławczy, że wymierzenie wobec skazanego kary za posiadanie nieznacznej ilości narkotyków jest uzasadnione z uwagi na okoliczności posiadania tego środka, podczas popełnienia innego przestępstwa” w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne dotyczące okoliczności czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości w zakresie przesłanki niecelowości karania. Redakcja zarzutu kasacji, jak również jego rozwinięcie zawarte w uzasadnieniu środka zaskarżenia, stoi w sprzeczności z istotą skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia i wskazuje na próbę poddania prawomocnego wyroku Sądu I instancji ponownej kontroli odwoławczej, którą tym razem miałyby przeprowadzić Sąd Najwyższy, co w świetle obowiązujących przepisów o postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy M. N., jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, mając na uwadze postanowienie o jego zwolnieniu od opłaty od kasacji, a także fakt zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na etapie postępowania rozpoznawczego przed Sądami obu instancji i przyznanie mu obrońcy z urzędu.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]